

zieke voorover bogen, hij zag een stuip over 't gelaat trekken, de mond opende zich nog iets wijder, hij begreep, nog vóór de dokter iets zei, dat 't gedaan was.

„Is zij werkelijk dood?” vroeg Jules en hij legde zijn hand even op het voorhoofd van haar die zijn vrouw geweest was, hij huiverde onwillekeurig, 't was hem of hij reeds de kilheid van een lijk voelde.

De non had een paar oogenblikken geknield gelegen. Thans stond zij op en drukte de oogen der doode toe. Steiner trachtte den vertrokken mond te sluiten maar te vergeefs, toen nam de verpleegster een zakdoek en bond die om het gelaat heen. Het gezicht leek reeds een akelig masker, met een rilling wendde Jules zich af.

Lieschen was weer binnen gekomen, haar oogen waren gezwollen, maar zij weende niet meer. Zij en de non keken elkaar veelbeteekenend aan en begonnen toen te fluisteren. Van Hagen zag alles als in een droom. Hij voelde zich flauw en vermoeid zonder 't besef te hebben dat dit voornamelijk kwam door lichamelijke uitputting. Steiner scheen 't te begrijpen.

Hij nam hem onder den arm.

„Breng meneer van Hagen een flesch wijn,” zei hij tot Lieschen. Jules zag dat 't kamermeisje hem verwonderd aankeek, en toen hij 't vertrek verliet hoorde hij haar half luid tot de non zeggen:

„Ich dachte, die Frau von Hagen war Wittwe.”

In de voorkamer gekomen stak de dokter licht aan. Jules ging in een fauteuil zitten en staarde doelloos voor zich uit. Eerst toen hij een paar glazen wijn gedronken had kwam hij tot zichzelf. Steiner sprak niet maar keek hem slechts ernstig aan. De stilte werd drukkend.

Had u gedacht dat 't zoo gauw zou afloopen?” vroeg Van Hagen eindelijk om iets te zeggen.

De ander knikte.

„Heeft zij veel geleden?”

„Ik geloof ontzaglijk, maar mevrouw klaagde bijna nooit. De laatste maanden moeten een marteling voor haar geweest zijn.”

Weer kwam die plotselinge behoefte om iets tot zijn verontschuldiging te zeggen bij Jules op.

„Dokter,” begon hij aarzelend. „U zult de verhouding tusschen mijn vrouw en mij zeker wel eenigszins vreemd vinden. Waarschijnlijk heeft zij u daarover wel eens gesproken. Sommige menschen zien in den geneesheer een vertrouwde, en vrouwen vinden dikwijls in hem een biechtvader. Ik wil niet dat u zich verkeerde voorstellingen van de zaak maakt en daarom wensch ik u zelf een beetje in te lichten.”

Dokter Steiner had hem bedaard laten uitpraten, thans stond hij op en keek hem scherper dan ooit door zijn gouden bril aan.

„Met uw verlof meneer van Hagen,” antwoordde hij stijf. „Mevrouw heeft mij nooit met een enkel woord over haar familieaangelegenheden gerept. Op uw eigen verzoek zond ik u af en toe bericht van haar toestand en volgens afspraak telegrafeerde ik u toen ik het einde nabij zag. Ik vermoed dat